

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11033/2024
05.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Станковић, председника већа, Радославе Мађаров, Бранке Дражић, Драгане Бољевић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Николић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Жарко Вујовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 553/24 од 06.02.2024. године, у седници одржаној 05.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 553/24 од 06.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 553/24 од 06.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 553/24 од 06.02.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П 142/22 од 18.10.2023. године у делу о главној ствари, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилци на име накнаде штете због отуђења удела у заједничкој својини исплати 13.666,66 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 18.12.2019. године као дана отуђења па до исплате. Првостепена пресуда је преиначена у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је тужилца обавезана да туженом надокнади парничне трошкове од 553.109,00 динара.

Против правноснажног дела пресуде донете у другом степену, тужилца је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове није тражио.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се

побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлука о захтеву за исплату тужиље, као супружника даваоца издржавања, на име удела у имовини која је стечена у току трајања брака по уговору о доживотном издржавању, који је закључио супруг са својом мајком - као примаоцем издржавања, заснована је на утврђеној чињеници да не постоји допринос тужиље у давању који би водио основаности облигационоправног захтева. Постојање правног режима заједничке имовине по члану 171. став 1. Породичног закона условљено је радом супружника у току трајања заједнице живота, па имајући у виду утврђене чињенице и разлоге на којима је заснована побијана пресуда, Врховни суд налази да је одлука у складу са устаљеном праксом у битно истоврсним чињеничним ситуацијама, због чега нема правних питања због којих би било оправдано одлучити о изјављеној ревизији као о посебној.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 10.11.2020. године, вредност предмета спора по евентуалном тужбеном захтеву о коме је одлучено побијаном пресудом је 13.666,66 евра у динарској противвредности и не прелази законом предвиђени цензус који омогућује изјављивање ревизије.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Станковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић